

La meua pràctica artística consisteix en l'expressió a través de la plasticitat dels materials, que no és una altra cosa que modulació de l'espai, construcció i modulació d'espais, ja que els objectes, les coses, són els que obrin l'espai, els que et permeten l'accés a ell, els que el delimiten i conformen. En la meua obra pictòrica o bidimensional, aquesta modulació de l'espai la duc a terme a través de gestos, en una espècie de coreografies condensades.

Intente que la relació amb els materials que utilitze siga una relació ètica i no merament estètica. I açò vol dir que l'ús que en faig (ja siga el paper, la pintura, el fang, la fusta, etc.) es limite a això, a un ús directe, sense carregar-los de cap tipus de valor afegit més enllà de la seua pròpia fisicitat. I el mateix puc dir de les tècniques artístiques. Així com els poetes, d'alguna manera, "profanen" el llenguatge, el retorcen, el colpegen, el sacsegen per a alliberar-lo del seu ús pràctic, intente fer el mateix amb els materials i les tècniques, intente alliberar-los de les seues càrregues culturals o conceptuals perquè es mostren en la seua pura fisicitat o disposició plàstica. No crec que els materials o les tècniques hagen de carregar amb el pes conceptual de l'obra, sinó ser simplement canals d'expressió, punts de suport, sense un sentit més enllà de la seua funció en la composició.

Tenint en compte la meua predisposició a expressar-me a través de la plasticitat dels materials, els temes que m'ocupen últimament són la relació amb el públic, que és sempre relació amb la comunitat i relació amb els altres o altres coses, els xocs, els accidents, els límits de les coses mentals i les físiques, d'allò públic i allò personal, del fet cultural i el natural, el seu lloc de confluència, els seus punts de fugida.

Mi práctica artística consiste en la expresión a través de la plasticidad de los materiales, que no es otra cosa que modulación del espacio, construcción y modulación de espacios, ya que los objetos, las cosas, son los que abren el espacio, los que te permiten el acceso a él, los que lo delimitan y conforman. En mi obra pictórica o bidimensional esa modulación del espacio la llevo a cabo a través de gestos, en una especie de coreografías condensadas.

Intento que la relación con los materiales que utilizo sea una relación ética y no meramente estética. Y eso quiere decir que el uso que hago de ellos (ya sea el papel, la pintura, el barro, la madera, etc.) se limite a eso, a un uso directo, sin cargarlos de ningún tipo de valor añadido más allá de su propia fisicidad. Y lo mismo puedo decir de las técnicas artísticas. Así como los poetas, de alguna forma, "profanan" el lenguaje, lo retuercen, lo golpean, lo sacuden para liberarlo de su uso práctico, intento hacer lo mismo con los materiales y las técnicas, intento liberarlos de sus cargas culturales o conceptuales para que se muestren en su pura fisicidad o disposición plástica. No creo que los materiales o las técnicas deban cargar con el peso conceptual de la obra, sino ser simplemente canales de expresión, puntos de apoyo, sin un sentido más allá de su función en la composición.

Teniendo en cuenta mi predisposición a expresarme a través de la plasticidad de los materiales, los temas que me ocupan últimamente son la relación con lo público, que es siempre relación con la comunidad y relación con "el otro" o "lo otro", los choques, los accidentes, los límites de lo mental y lo físico, de lo público y lo personal, de lo cultural y lo natural, su lugar de confluencia, sus puntos de fuga.

OBSERVAR, VER Y OTRAS FORMAS DE TRANSFORMAR
2018. DIBUJOS EN LÁPIZ Y PUNTA FINA SOBRE PAPEL Y PLÓTER.
MEDIDAS VARIABLES. DIBUJO. 37 X 53 CM. PLÓTER. 87 X 128 CM.
DIBUJO. 33 X 54 CM.

